

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 56/2015
22.10.2015. година
Београд

У ИМА НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судије Бранка Станића, као председника већа, судије Браниславе Апостоловић и судије Гордане Ајншпилер Поповић, као чланова већа, у правној ствари тужиоца Р.Ш., из Н.С., улица број ..., кога заступа И.П., адвокат из Н.Б., против тужене Агенције за приватизацију из Београда, Теразије број 23, ради утврђења, вредност предмета спора 301.000,00 еура, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж број 2386/13 од 14.11.2014. године, донео је у седници већа одржаној дана 22.10.2015. године следећу:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж број 2386/13 од 14.11.2014. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка, као неоснован.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 115/12 од 21.03.2013. године у ставу 1. изреке, Привредни суд у Београду се огласио ненадлежним за поступање по тужби у делу којим је тражено да се утврди да је ништава изјава – одлука тужене Агенције за приватизацију број ... од 01.04.2010. године о раскиду Уговора о продаји друштвеног капитала методом јавне аукције, субјекта приватизације Ј. А.Д. Г., овереног пред Општинским судом у Новом Саду дана 01.06.2007. године, под Ов број П-..., као и о преносу капитала Акцијском фонду и тужба у том делу одбачена. У ставу 2. изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се утврди да Уговор о продаји друштвеног капитала методом јавне аукције субјекта приватизације Ј. А.Д. из Г., оверен пред Општинским судом у Новом Саду 01.06.2007. године под Ов бр. П-.... пуноважно производи правно дејство са свим пратећим анексима у односу на тужиоца и туженог као уговорне стране, као и у односу на сва трећа лица. У ставу 3. изреке, ослобођен је тужилац од плаћања судских такси, а у ставу 4. изреке, обавезан је тужилац да туженом исплати парнични трошак у износу од 195.000,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж број 2386/13 од 14.11.2014. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Привредног суда у Београду П број 115/12 од 21.01.2013. године у ставу 2. изреке.

Тужилац преко пуномоћника из реда адвоката је против пресуде Привредног апелационог суда Пж број 2386/13 од 14.11.2014. године, благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

У одговору на ревизију, тужена је оспорила наводе из ревизије и предложила Врховном касационом суду да исту одбије као неосновану. Трошкове одговора је тражила и определила.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 125/04... 111/09), а у вези са чланом 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14) и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361 став 2 тачка 9. Закона о парничном поступку, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности, као ни битна повреда из тачке 12. овог члана на коју се ревидент неосновано позива. Побијана пресуда нема недостатака због којих се не би могла испитати њена законитост и правилност, садржи разлоге о битним чињеницама, који нису у супротности са стањем у списима предмета и изведеним доказима.

Неосновани су наводи из ревизије да је другостепени суд учинио и битну повреду из члана 361. став 1. Закона о парничном поступку која се огледа у томе што је неправилно применио одредбе овог закона у погледу питања шта би представљало валидан доказ који би се имао вредновати код доношења одлуке, Неосновани су зато што је у побијаној одлуци јасно наведено који доказ је тужилац био дужан да достави да би успео у свом захтеву и објашњено зашто баш тај доказ представља кључни доказ на основу кога се утврђује битна чињеница везана за испуњење уговора.

Према утврђеном чињеничном стању, тужена Агенција је у својству продавца, продала 70 % друштвеног капитала Д.П. Ј. Г., методом јавне аукције С.М. из Б.Т. и закључила Уговор о продаји друштвеног капитала дана 01.06.2007. године, да би потом на основу Анекса 2. Уговора о продаји друштвеног капитала, тужилац ступио на место купца капитала, наведеног субјекта приватизације. Уговором о продаји друштвеног капитала тужилац је преузео обавезу исплате купопродајне цене на начин предвиђен уговором, као и све друге уговорене обавезе. Пре свега, преузео је обавезу да инвестира у субјект приватизације у року од 12 месеци од дана закључења уговора износ од 23.454.000,00 динара, с тим да инвестирање мора бити извршено у основна средства која служе искључиво за обављање претежне делатности за коју је друштво било регистровано на дан одржавања аукције. Поред тога, тужилац се обавезао да у року од 13 месеци од дана закључења уговора достави туженој потврду овлашћеног ревизора, којом доказује да је поступио у складу са наведеним уговореним обавезама са навођењем тачног износа и врсте улога. Тужена Агенција је више пута у седишту

субјекта приватизације вршила контролу испуњења уговорених обавеза, остављала тужиоцу накнадне рокове за испуњење обавеза за које је утврдила да нису испуњене, да би након тога, актом од 01.04.2010. године обавестила тужиоца да се Уговор о продаји друштвеног капитала методом јавне аукције субјекта приватизације Ј. Г. сматра раскинутим у складу са чланом 41а Закона о приватизацији, због неиспуњења уговорених обавеза од стране тужиоца као купца и то неизвршења обавезе инвестирања.

Тужилац сматра да нису били испуњени услови за раскид уговора, зато што је све уговорене обавезе испунио у роковима, па је тужбеним захтевом тражио да се утврди да Уговор о продаји друштвеног капитала методом јавне аукције од 01.06.2007. године, оверен пред Општинским судом у Новом Саду Ов бр.П-, пуноважно производи правно дејство са свим пратећим анексима.

Нижестепени судови су утврдили да тужилац није извршио уговорену обавезу инвестирања у субјект приватизације, на начин и у роковима како је то предвиђено уговором, чиме је остварен раскидни услов предвиђен пре свега уговором и предвиђен чланом 41а Закона о приватизацији, због чега је одбијен захтев тужиоца као неоснован.

Врховни касациони суд, је закључио да је на утврђено чињенично стање, правилно примењено материјално право када је одбијен захтев тужиоца и разлоге који су наведени у побијаној одлуци, прихвата и ревизијски суд.

Наводи ревизије тужиоца се не могу прихватити као основани. Ревидент и даље сматра да је у целини испунио уговорене обавезе и да није било услова да се уговор раскине. Међутим, утврђено је да тужилац није извршио уговорену обавезу инвестирања у субјект приватизације на начин, у облику, висини и року који је утврђен уговором. Тужилац као купац капитала и уговорна страна, имао је накнадно остављене рокове за извршавање обавеза преузетих клаузулама 5.2.1. и 5.2.3. уговора, али ни у накнадно остављеним роковима (било их је укупно 8) није доставио доказ да је део инвестиционе обавезе извршен у складу са наведеним клаузулама уговора.

Неоснована је тврдња ревидента да из клаузуле 5.2.1. и 5.2.3. уговора не произилази обавеза достављања ревизорског извештаја, који би представљао једини доказ да је ова обавеза извршена. Клаузулом 5.2.3. уговора, предвиђена обавеза купца да у року од 13 месеци од дана закључења уговора достави агенцији потврду предузећа овлашћеног за ревизију, која доказује да је купац поступао у складу са тачком 5.2.1. са наведеним тачним износом и врстом улога. Тужилац као купац и уговорена страна, није такву потврду доставио, па код таквог стања ствари, правилно су примењене одредбе Закона о приватизацији које се односе на раскид уговора и то конкретно одредба члана 41а овог закона и следом тога, правилно одлучено да је неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да Уговор о продаји друштвеног капитала методом јавне аукције субјекта приватизације Ј. А.Д. из Г., оверен пред Општинским судом у Новом Саду 01.06.2007. године под Ов бр. П-.... пуноважно производи правно дејство са свим пратећим анексима у односу на тужиоца и туженог као уговорне стране, као и у односу на сва трећа лица.

Како не постоје разлози због којих је ревизија изјављена, као ни разлози на које се пази по службеној дужности, Врховни касациони суд на основу члана 405. Закона о парничном поступку је одлучио као у ставу један изреке пресуде.

Решавајући о захтеву туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка а то је судска такса на одговор, Врховни касациони суд је закључио да одговор на ревизију у конкретној ситуацији није био нужан, па самим тим ни трошкови који су настали поводом одговора на ревизију не представљају нужне трошкове који би се у складу са чланом 165. Закона о парничном поступку, досудили на терет тужиоца, због чега је и одлучено као у ставу два изреке пресуде.

**Председник већа-судија
Бранко Станић,с.р.**